

at min fulde Sympati er for de Herrer. Jeg skal ikke gøre dem noget ondt, tværtimod vil jeg dem alt mulig godt, saadanne mindre Tjenester, som egentlig ikke skade mig selv og heller ikke gavne dem.

Naar jeg vender mig til de forskellige Opgaver, dette Ministerium her har sat sig, vil jeg tilstaa, at jeg synes, det er forfærdeligt dumt af dem, naar de ikke ville give Ordener; for at give Ordener er i Virkeligheden et Magtmiddel i en Rege- rings Haand. Jeg siger, at naar man har Partifæller og Folk ude i Landet, som ikke ville makke ret, saa er det meget nemmere at sige til dem: Du skal have et Storkors, end at give dem et Ben til 10,000 eller 100,000 Kr. For Ben ere meget dyrere end Ordener. Ordener skal man som bekendt selv betale. Jeg tror ligefrem, det er rigtigt at bruge Ordener, det er en stor Fordel i Statsmagtens Haand, det er billigt, og det er klogt.

Nu skal jeg vende mig til et andet Punkt, hvor jeg gerne vil have Regeringens Stilling. Det er først Spørgsmaalet Aktie- loven. Jeg er der ganske enig med den afgaaede Handelsminister, som ønskede, at vi skulde have en Lov om Andelsselskaber sammen med en Lov om Aktieselskaber. Det er lige saa nødvendigt der; thi medens Aktiehavernes Tab dog er begrænset til Aktiernes Beløb, er Andelshavernes eventuelle Tabsmulighed saa godt som ubegrænset. Jeg har i min Ungdom været nær ved komme med i noget, og jeg blev ganske bange for de Mulig- heder, der viste sig for, at Andelshaverne kunde blive plyndrede langt over deres Evne. Noget lignende har vist sig ved Bondestandens Sparekasse, der saa man ogsaa, hvilke Muligheder for Tab der kan fremkomme for Andelshavere. Jeg vil bede den højtærede Handelsminister fastholde den Anskuelse, som den fore- gaaende Handelsminister havde, at en Lov om Andelsselskaber bør fremkomme sam- tidig med en Aktielov.

Der er faldet en Dom, som jeg vil henlede det høje Ministeriums Opmærk- somhed paa. Som de Herrer erindre, fremdrog jeg i sin Tid Spørgsmaalet om Kammeradvokat Winther og Køhler-Af- færen, og jeg gjorde det for at opstille

det Krav, at Folk, som havde med Aktie- selskaber at gøre og skrev deres Navne under Regnskabet, skulde indestaa for, at Regnskabet var rigtigt. Det var ganske vist en naturlig Fordring at stille, men nu, da jeg er bleven ældre og fornuftigere, skal jeg ikke stille saadanne Fordringer mere. Den Vej kunde vi altsaa ikke gaa, og saa prøvede vi en anden; kan man ikke komme ind ad en Dør, bør man forsøge en anden. Der kom tilfældigvis nogle Mennesker til mig, der havde tegnet sig som Aktionærer i et Selskab i Tillid til et Prospekt, hvorpaa der stod, at der var tegnet 10,000 Kr. forlods, det var et lille Selskab. I Tillid til dette Prospekt gik Folk hen og tegnede nogle Tusinde Kroner som Aktionærer. Nu viste det sig senere, at de 10,000 Kr. ikke vare tegnede, disse Aktier vare blot tagne forud som Gründeraktier, Bestyrelsen havde foræret sig selv 10,000 Kr. i Aktier. Paa den Maade var der tegnet 10,000 Kr. Det var en meget nem Maade. Saa kom de ved- kommende til mig, og jeg henviste dem til en af mine Venner og bad ham udvirke, at der kunde blive anlagt Sag. Det gjorde jeg, for at man kunde faa en Prøvesag. Det kneb meget at faa Amtet dertil. Forleden faldt saa Dommen i Nordre Birk, ikke — det vil jeg bede dem lægge Mærke til — i Frederiksberg, denne Planteskole for Bankdirektører, men i Nordre Birk. Der staar i Dommen, at da de tiltalte efter deres ovenfor skildrede Fremgangs- maade — den nemlig, at skrive i Prospek- tet, at der er tegnet 10,000 Kr. i Aktier, uagtet der slet intet er tegnet, men de ere tagne som Gründerhonorar — ikke kunne antages at have til Hensigt at skaffe sig uberettiget Fordel — en Fordel have de skaffet sig, men den er ikke uberettiget —, „kan det“, siger Dommen, „selv om de tiltalte ved Affattelsen af den omhand- lede Indbydelse til Aktietegning mulig skulde have haft til Hensigt at vildlede samtlige Aktietegnere eller enkelte af disse, ikke efter det oplyste anses tilstrækkeligt godtgjort, at de tiltalte, der ej heller tør antages at have tilsigtet at tilføje Aktio- nærerne Tab, herved have været sig be- vidst at have overskredet Grænsen for, hvad der ifølge den gældende Lovgivning